

Genusdoktriner från Bryssel – nej tack!

Subsidiaritetsprincipen är ett fint ord för att fatta beslut på lägsta möjliga effektiva nivå. Den skrevs högtidligt in i EU:s fördrag, som en garant för att inte för mycket makt skulle samlas på central nivå. Hittills har den dock aldrig blivit mer än en utsmyckning. Principen har bara återopats [tre gånger](#) under de snart tio år den funnits i sin nuvarande lydelse, och då i sin snällaste form.

Så vill regeringen och dess samarbetspartier att det ska förbli. I veckan [subsidiaritetsprövas](#) kommissionens förslag till direktiv om bindande åtgärder för transparens i lönesättningen av riksdagen. Det är ett långtgående stycke lagstiftning som i jämställdhetens namn inför byråkratiska åtaganden för arbetsplatser med över 250 anställda, och rekommenderar länderna att införa myndigheter för att hantera denna byråkrati.

Åtgärder som mest göder byråkrater och försvårar för företagande.

Mycket av detta finns redan i svensk lagstiftning. Därmed är direktivet inte omedelbart lika betungande för oss. Men det innebär också att [vi vet](#) att så kallade lönekartläggningar, som nu föreslås bli obligatoriska och standardiserade i hela EU, inte haft någon större funktion för att jämna ut löneskillnader. Samt att de av både arbetsgivare och arbetstagare "bedömdes vara ganska arbetskrävande samtidigt som arbetsgivare sällan hittar osakliga löneskillnader".

Förslaget tar oss närmare att reglera lönesättningen centralt i hela Europa, trots att ländernas arbetsmarknader skiljer sig betydligt åt, och dessutom med åtgärder som mest göder byråkrater och försvårar för företagande.

Mot detta beslut har M, KD och SD reserverat sig, vilket visar att frågan kan förena både anhängare och motståndare till det europeiska samarbetet. Åt de oreserverade kvoterings- och EU-entusiasterna i Liberalerna är förmodligen inget att göra åt, men frågan är varför ett liberalt, företagsvänligt och decentralistiskt parti som Centerpartiet väljer att gå emot sina grundvärderingar.

Faktum är att betydligt mer står på spel än det enskilda beslutet. Det är inte bara den verkningslösa jämställdhetsbyråkratin på löneområdet som nu ska få eldunderstöd från Bryssel och EU-kommissionen. Av dokumentet "[En jämlikhetsunion: jämställdhetsstrategi för 2020–2025](#)" från förra året framgår tydligt att detta bara är det första steget i en plan för att i jämlikhetens namn kontrollera länders skatter och sociala försäkringssystem, digitala plattformar, hur familjer väljer att dela på ansvaret för hem och barn, samt enskilda medborgares attityder.

Samtliga tjänstemän ska drillas i intersektionella perspektiv, så att mångfalden överallt blir en och densamma.

EU-kommissionen vill implementera en ideologi om lika utfall i alla samhällssektorer. Om könsrepresentationen inte är 50/50, så ska människors val korrigeras. Det gäller bolagsstyrelser, där jämställdhet således anses trumfa näringsfriheten, liksom den växande digitala sektorn och i förlängningen alla yrkesområden.

Denna genusedologi ska även genomsyra hela den offentliga makten via så kallad jämställdhetsintegrering. Ivar Arpi och Anna-Karin Wyndhamn har i boken "[Genusedoktrinen](#)" (Fri Tanke) förtjänstfullt beskrivit hur denna ideologi implementeras på bekostnad av den akademiska friheten inom den svenska universitets- och högskolevärlden.

Nu ska samma ideologi "integreras" i hela Europas statsmaskineri. Samtliga tjänstemän ska drillas i intersektionella perspektiv, så att mångfalden överallt blir en och densamma.

Att skeppa detta direktiv genom riksdagen är således djupt ansvarslöst. Det utgör ännu ett steg mot ett EU vars medlemmar dignar under centrala regleringar och skulder. Samt ännu ett steg bort från det som egentligen var tanken: att förenas över nationsgränser av friheter, frivillig gemenskap och framtidstro.